

PRESESTELLE/EGGENBERGER

Jezusa, ki je z nami tukaj in sedaj. Zahvalil se je novomašniku za njegov »da« poklicanosti

maše bo tudi v Dobrli vasi, in s in 12. avgusta – obakrat ob 19.

Robet Kropiunik

Dajati je lepše kot jemati

Dobitnik letošnje Kugyeve nagrade je gospod, ki pri 77 letih še vedno prekipeva od življenjske moči in energije. Poliglot športa, patološki pomočnik, svojstven umetnik, izvrsten pedagog. Na kratko, Robert Kropiunik.

Robert Kropiunik se je rodil v Kranjski Gori, odraščal pa je na Brnci pod Dobračem. Že od malih nog je bil obkrožen z umetnostjo, kulturo in glasbo in vse to ga vseskozi spremlja skozi življenje. Svoje življenjsko poslanstvo je našel v športu in predvsem v pedagogiki.

»Nimam pedagoškega recepta za učenje. To je intuicija. Ko se kaj zgodi, moraš to opaziti in pravilno odreagirati. Moraš imeti ljubezen v sebi, da jo lahko daš, moraš biti iskren, posebej do otrok. In to, kar daš, se vedno vrne in tako kar naenkrat nastane vrelec energije, ki te obnavlja in ti daje življenjsko moč. To te ohranja mladega. In moč, ki prihaja iz duše in iz srca, ni nič drugega kot ljubezen.«

Številne nagrade, ki jih je prejel za svoje delo (najvišje odlikovanje za zasluge mesta Celovec, zlati lovor dežele Koroške, odlikovanje za življenjsko delo Koroške športne novinarske zveze in še bi lahko naštevali), orisujejo njegov uspeh, ki pa je resnično viden v otrocih in mladostnikih, ki jih je imel pod svojim okriljem. »Če kdo prosi za pomoč, jo dobi. To mi je bilo prirojeno in tudi položeno v zibelko. Za vse, kar sem, sem močno hvaležen mami Slavici.«

Deloval je kot vzgojitelj v domu v Goričah, kjer je s svojim prihodom in pedagoškimi prijemi spremenil sistem. Na veliko bolje. »Otrokom in mladostnikom sem dal prostor. Odprli smo jim svet. Dobesedno. Z njimi sem treniral, hodil po gozdovih, po gorah. Videl sem, kje so težave in problemi. Prepoznal sem njihov karakter in te »napačne stvari« kanaliziral v pravo smer. Dal sem jim vedeti, da so napake, ki jih delajo, pravzaprav razumljive in predvsem popravljive in odpustljive. Seveda pa mi morajo povedati, jih zaupati. In moraš jim pokazati in dokazati, da ti lahko zaupajo.«
Kot pedagog je uspel najti in vzpostaviti odličen pedagoški pristop in okolje, v katerem so se lahko otroci in mladostniki razvijali, učili, rasli in zaživeli. Tako kot učitelj, kot tudi trener je bil vedno sprejet s strani učencev, zaupali so mu, od njega in za njegove predmete so se včasih učili toliko, da jim je moral to celo prepovedati.

Zelo zaznamovalo ga je njegovo delo na otroški psihiatriji v celovški bolnišnici. »Tam sem spoznal veliko bolezni in vedno sem premišljeval, kako jih lahko pozdravimo brez zdravil. Z otroki sem imel dolge pogovore, izvedel marsikaj. Če želiš komu pomagati, se moraš z njim iskreno pogovarjati. Tako prideš do duše človeka. Ko prideš do duše, potem lahko človeku pomagaš, ga vodiš, mu pokažeš pot. Potem pa ga spustiš, da lahko gre. In živi. To moraš potem tudi dovoliti. To je življenjsko delo za vse, ki delajo z ljudmi. To je v bistvu en način vere. Vera skozi ljubezen in pomoč in nazadnje svobodo.«
Seveda pa ob njegovemu delu ne moremo mimo športa in športnih dejavnosti. Njegovi varovanci so tako v avstrijskem, kot tudi svetovnem merilu na vrhu pravzaprav vseh disciplin, postavili so številne rekorde. Tudi sam je »športni poliglot«, aktivno je preizkusil vse športe in to mu daje še dodatno zmožnost dobrega treniranja. Ustanovil je Atletski center Koroške za lahko atletiko, Koroški šov talentov, Supertrim, Teniško akademijo, različne maratone in teke, sedmeroboje slovenske skupnosti na Koroškem, velikonočni tek ...

Ena izmed najuspešnejših zgodb in največjih projektov je Klub za lahko atletiko, ki je brezplačno na voljo za vse koroške šole. Otroci tako že od malega trenirajo koordinacijo, hitre noge, ritem, skakanje, metanje krogle, ..., skratka vse, kar potrebujejo kasneje, če se odločijo za trening kakršnegakoli športa. V treh letih se je v tem projektu zvrstilo že 66.000 otrok in s to številko to predstavlja ne samo edinstveni, ampak tudi največji športni projekt v Avstriji. »Ne gre samo za vrhunski šport, gre za gibanje in za socialni čut otrok, za družbo in veselje do gibanja. Da se z veseljem podaš tudi na težek trening in čeprav boli, vzdržiš. To prinese samozavest in samozaupanje. Za mlade je pomembno, da znaš dokončati stvari. To je pomembno tako v športu, kot tudi v življenju. In po-

Kugyje

škodbe
nja. Am
se zave
sebi, to

Na kon
pri slik
piunik
kusil te
so mu
To je p
Njegov
mid – s
svetlob
bezni.
ven na
ra mu j
Eden iz
nov na
otroci,
sester,
Bili so

Kugyjev nagrajenec Robert Kropiunik GERMANN

škodbe ... tudi to je del življenja. Ampak narava celi. In da se zavedaš, da imaš to moč v sebi, to je neprecenljivo.«

Na koncu pa se ustavimo še pri slikanju. Tudi Robert Kropiunik je v svojem življenju izkusil težko obdobje in takrat so mu na pot prišli akvareli. To je pomagalo njegovi duši. Njegove slike so polne piramid – simbol poti navzgor, k svetlobi, soncu, življenju, ljubezni. Tudi sicer je zelo aktiven na umetniški ravni, kultura mu je izredno pomembna. Eden izmed najlepših spominov na otroštvo je, ko so kot otroci, bilo jih je šest bratov in sester, zvečer peli v postelji. Bili so še majhni, zato so morali hitro spat, a eno uro pred spanjem so lahko še peli v posteljah. Starejši so se takrat posedli pod njihova odprta okna, si prižgali »fajfe« in poslušali triglasno petje otrok v poletnih večerih.

Torej, kako na kratko opisati človeka, ki življenje resnično živi in ki je s svojo avtentičnostjo dosegel vse in še več? Pravzaprav je nemogoče, pa vendar je tu poskus vsaj kratkega orisa življenjskega dela izjemnega pedagoga, trenerja in človeka. Ob prejemu nagrade mu iskreno čestitamo in želimo ogromno energije, zagona in življenja v življenju še naprej.

TANJA KLANČNIK